

Bin Dokuz Yüz Seksene Doğru Sekizinci Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 29 Kasım 2016

Bir an düşünceye daldım polisin son sözlerini düşündüm. Gerçekten suçlu muyduk? Güçlü olanlar kimdi? Tabi ki bir de o gün hayatta kalmamızın bir mucize olduğunu düşününce, artık ne olacaksa olsun dedim. Biraz da arkadaşlarımıza hayıflandım. Neden böyle yapmışlardı. Ne gerek vardı otobüsü taşlamaya. Orada yedi kişiydik, herkes arabaya taş atmadığını söylüyordu. Ama Sinan ve benim dışındakiler olaylarda bizlere göre çok aktif arkadaşlardı.

Kapının sert bir şekilde açılmasıyla düşüncelerden uzaklaştım. Gelen yine aynı polis memuruydu. Alın zıkkımların arkadaşlarınız göndermiş diyerek elindeki paketleri yere bırakıp gitti.

Hepimiz saatlerdir bir şey yememiştik. Kemal (uçan manda) heyecanla paketleri açtı.

-Helal be çocuklara kebab ve ayran var burada arkadaşlar

"Herkes paketlere doğru yaklaştı, bense yerimden bile kıpırdamadım."

Sinan bana doğru döndü ve

-Sen yemiyor musun?

-Hayır canım istemiyor.

-Olur mu canım, aç aç mı gireceksin mahkemeye? Kafan çalışmaz sonra.

-Yok istemiyorum Sinan, bir şey olmaz.

O arada kemal kendi yemeğini bitirmişti bile, sözlerine ben dahil hepimiz güldük...

-Yemiyorsan ben yiyeyim arkadaş, bu gövdeyi bu kebab doyurmaz zaten, hem uzun zamandır böyle şeyler yemedik. Tamam dedim, yiyebilirsin Kemal kardeşim, afiyet olsun.

Kemal çoktandır böyle şey yemedik deyince, profesörün sözlerini hatırladım. "Zengin bir babanın çocuğuyum, yokluk yoksulluk görmedim. Fakire, yoksula acımam, çalışan kazanır. İsterseniz hocam on gündür zeytin ekmekle besleniyorum deyin umurumda bile olmaz. " Vay hocam vay şimdi bu halimizi görsen hiç umurunda olmazdı diye aklımdan geçirdim.

Yemekten yaklaşık yarım saat sonra topluca Adliye binasına getirildik.

Binanın önünü her iki taraftan gençler hınca hınç doldurmuştu. Polis araya barikat kurmuş. Bir taraftan da karşılıklı sloganları susturmaya çalışıyordu.

Tam diğer grubun yanından geğerken Kırıkkaleli Malik yanımızdaki polisleri "bizi neden buradan geğeriyorsunuz. Gormüyor musunuz? Can guvenligimiz yok burada" diye uyardı. Polislerse hiç duymamış gibi davrandılar ama yolu değerıstirdiler. Bizim grubun o tarafa yonlendik. Onlar tam Adliye kapısının önündeydiler. İçeri girerken, sanki bir kahramanlık yapmışız gibi alkış tufan.

Bir anda polisler grubun üzerine doğru yürüdü. Grup kol kola girdi ve neredeyse bir kalkan oluşturdu. Ardından Adliye merdivenlerinde elinde megafonla beliren bir emniyet yetkilisi grubu"Arkadaşlar sessizce dağılmazsanız, hem zor kullanmak zorunda kalacağız, hem de arkadaşlarınızı bugün mahkemeye ıkartmayacağız, bu şekilde devam ederseniz onları yeniden emniyete gönderirim" sözleri ile ikaz etti.

Adanalı Hayri grubu susturdu ve söz istedi.

-Bugün bizler ölümden döndük, eğer bir kaç dakika önce okul bahçesine gelseydik, şimdi çoğumuz hayatta değerildi. Siz şimdi arkadaşlarımızın mahkemeye çıkarılacağını söylüyorsunuz, evet yanlış bir olaydı belki yasal yollar varken otobüsün taşlanması, ama belki de bu arkadaşların hiç birisi taşlayanların içinde yoktu. Peki bizim yolumuza bomba koyanlar için ne yaptınız? Bu mudur Adalet?

Emniyet yetkilisi hiç ses çıkarmadan Hayriyi dinledi ve řu cevabı verdi.

-Size haksızsınız demiyorum, ama bunun kararını ne ben ne de siz veremezsiniz, mahkemeye çıkacaklar suçları yoksa serbest bırakılırlar. Bomba olayına gelince o konuda gereken yapılacaktır merak etmeyin. şimdi rica ediyorum, içinizden siz dahil akılı selim olan arkadaşlarınızdan bir kaç kişi burada kalsın, diğerleri dağılsın.

Hayri arkadaşlara döndü

-Haydi arkadaşlar, sessizce dağılalım, çevre kahvelerde, parklarda bekleyin. Biz beş arkadaş burada kalacağız, sizi durumdan haberdar ederiz.

Gönülsüz de olsa grup dağıldı. Polisler aynı şekilde diğer grubu da gönderdi. Tabi ki bir guvenlik çemberi içinde.

İşte hayatımda şimdi ilk defa bir mahkeme kapısından içeri giriyordum.

Sekizinci bölümün sonu

Mehmet Fikret ÜNALAN